ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ν ἀπεναντίας μοῦ ὑποσχεθῇ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του ὡς εὐπατρίδης ὅτι δὲν θ' ἀποκλείσῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του τὸ δρόμο τοῦ Ὠρελάν, θὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὰ διακόσια ἄλογα ποὺ τοῦ αἰχμαλωτίσαμε. Βλέπετε, μὰ τὴ μίτρα τοῦ Πάπα, ὅτι εἶμαι πολὺ συμβιβαστικός. Θὰ τοῦ τὰ πῆτε αὐτά, κακοῦργοι.

—Θὰ τοῦ τὰ ποῦμε. τραύλισε ταπεινὰ ἕνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους, ἀλλὰ θὰ διατάξῃ νὰ μᾶς κρεμάσουν.

—Αὐτὸ εἶνε δική σας δουλειὰ καὶ ὄχι δική μου. Κάντε ὅ,τι σᾶς διέταξα καὶ δεῖχτε μου τὴ ράχη σας τὸ γρηγορώτερο.

ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ὁ προφήτης ἐπροχώρησε ἔξαφνα ἐμπρὸς καὶ εἶπε πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους :

—Εἴπατε στὸ σατράπη τοῦ Ταλεμόνδου ὅτι αὔριο μόλις ἀνατείλει ὁ ἥλιος θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, ἀκουμπῶντας στὸ ραβδί μου καὶ θὰ πάω μονάχος νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ κάνει κυνηγῶντας τοὺς Οὐγενότους. Πηγαίνετε !...

Ὁ Ρολάνδος παραξενεύτηκε ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ προφήτου. Καὶ συγκινημένος γιὰ τὴν παράδοξη αὐτὴ ἀπόφασί του, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Πῶς ! Θὰ τολμήτης νὰ πᾷς νὰ πέσῃς στὸ στόμα τοῦ λύκου ;

—Ἡ δύναμις τοῦ Κυρίου ἐστὶν ἐν ἐμοί ! εἶπεν ὁ προφήτης.

—Ὁ κοντόσταυλος θὰ σὲ γκρεμίσῃ ἀπὸ τὰ τείχη του, ἐξαίρετέ μου φίλε, ξαναπε ὁ Φερουλλιάκ. Ἐκτὸς ἂν προτιμήσῃ νὰ σὲ κομματιάσῃ !...

Ὁ Ὄνος τοῦ Βαλαὰμ χαμογέλασε.

— Προτοῦ νὰ μοῦ κάμῃ τίποτα, θὰ τοῦ πῶ, εἶπε.

Ὁ Ρολάνδος ἀνασήκωσε τότε τοὺς ὤμους του.

— Ἄ ! ἔτσι ; Εἶσαι τρελλός ! μουρμούρισε. Θὰ προτιμοῦσα νὰ βρεθῶ σῶμα πρὸς σῶμα μὲ ἀρκούδα, μὲ λιοντάρι, μὲ τίγρη, ἀνιναλέα καὶ τά τρία, παρὰ μὲ τὸ Μονμοραντσὺ θυμωμένον.

— Ὅταν ὁ Δανιὴλ κατέβηκε στὸ λάκκο τῶν λεόντων, ἀπάντησε ὁ προφήτης, μονάχα τὸ χέρι του σήκωσε κι τὰ λιοντάρια ξαπλώθηκαν ὑποταχτικὰ μπρὸς στὰ πόδια του.

Ὁ λοχαγὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται : «Τί ἰδέα πάλι κι' αὐτὴ νὰ θέλῃ νὰ πάῃ νὰ πέσῃ στὸ στόμα τοῦ λύκου ! Εἶνε ἀποφασισμένος νὰ τὸ κάμῃ κι' ὅλες ἡ συμβουλὲς τοῦ κόσμου δὲ θὰ τὸν συγκρατήσουν. Μπᾶ ! Θὰ τὸν στείλω μὲ συνοδεία ἄστε ἂν ὁ Μονμορανσὺ τὸν κρεμάσῃ, οἱ ἄνδρες μου θὰ κρεμάσουν τὸ Μονμορανσύ !»

Στὸ μεταξὺ οἱ γέροι, οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τῶν Οὐγενότων ἔχαν ἀφίσει τὸ πρόχειρο καταφύγιό τους καὶ μαζεύτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ λοχαγό. Ἄλλοι γελοῦσαν, ἄλλοι ἔκλαιαν. Ἡ συγκίνησίς τους γιὰ τὴν νίκη ἐκδηλώνονταν διαφοροτρόπως. Φιλοῦσαν τὰ χέρια καὶ τὰ ροῦχα τοῦ γυχοδιώκτη λοχαγοῦ μὲ εἰλικρινῆν παραφορά.

—Ὕστερα ἀπὸ τὸ Θεὸ σεὶς εἴστε ὁ σωτήρας μας ! τοῦ φώναζαν ! Εἴστε ὁ πατέρας τῶν παιδιῶν μας.

Εὐχαριστοῦσαν ὅμως καὶ τὸν Ὄνο τοῦ Βαλαάμ. Μὰ αὐτὸς ἔτρεξε νὰ τρυπώσῃ σὲ κάποιο δασάκι κάνοντας νόημα στὸ ἐνθουσιασμένο πλῆθος νὰ μὴν τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἦταν καὶ πολὺ μετριόφρων. Ὡστόσο οἱ ἐκδηλώσεις αὐτές, ἂν καὶ τοῦ γαργάλιζαν τὴ ματαιοδοξία του, τὸν ἐνοχλοῦσαν κάπως.

—Ἄ ! Ἄ φώναξε τέλος, τὶ διάβολο τὸ ἐξαιρετικὸ βρίσκετε ὅτι κάμα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση ; Πάντοτε πολεμῶ ὅπως καὶ πρίν. Εἶνε συνήθεια παλαιοῦ στρατιώτη αὐτή, μὰ τὸ Βελζεβούλ ! Ὁ ἀληθινὸς σωτήρας σας, μετὰ τὸ Θεό, εἶνε ἡ ἀνδρεία τῶν νέων αὐτῶν, ποὺ ἀξίζουν πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ὁπλοφόρους ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἐλαφροπόδαρο, τοῦ εἶπε :

—Ἔλα μαζύ μου, φίλε μου, νὰ ἐπιθεωρήσουμε τὸ πεδίον τῆς μάχης.

Ὁ ἥλιος ἔριχνε τὶς τελευταῖες ἀχτῖνες του στὶς κορφὲς τοῦ βουνοῦ τοῦ Λυκοπηδήματος, ποὺ ἦταν αἱματοβαμμένο σὰ νἄχαν σπαραχτῆ ἐκεῖ ἄγρια θηρία. Ἐπάνω ἀπὸ ἑκατὸν πενῆντα ὁπλοφόροι καὶ ἄλογα κοίτονταν νεκροί !...

— Πρέπει ν' ἀνοίξουμε ἕναν πλατὺ λάκκο, εἶπε ὁ Ρολάνδος, καὶ νὰ τοὺς θάψουμε ὅλους μαζύ.

— Μάλιστα, λοχαγέ, εἶπε ὁ Ἐλαφροπόδαρος,

Ἔπειτα ὁ Ρολάνδος ἄρχισε νὰ μετρῇ τὰ λάφυρα ποὺ εἶχαν ἀπομείνει.

— Ὀγδοῆντα ἀρκεβούζια, φώναξε, ὀγδοῆντα πιστόλια, ἑκατὸν εἰκοσιπέντε περικεφαλαῖες ! Ἄ ! νὰ καὶ ἕνας παλιὸς ὁπλοφόρος μ' ἀσημένιο σταυρὸ στὸ λαιμό. Νὰ τὸν θάψῃς σὲ χωριστὸ τάφο Ἐλαφροπόδαρε, σὲ παρακαλῶ...

— Μάλιστα, στρατηγέ !

— Στρατηγέ ! εἶπε ὁ Φερουλλιάκ. Εἶσαι ἕνας κόλακας, παιδί μου, ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ. Πόσα χρήματα βρῆκες ἀπάνω τους ;

— Δὲν τὰ μέτρησα, ἀλλὰ φαίνεται πὼς εἶχαν πάρει τὸ μισθό τους οἱ κατεργάρηδες, γιατὶ βρῆκα πολλά. Στὸν κόρφο ἑνὸς νέου βρῆκα κ' αὐτὸ τὸ γράμμα :

— Δός μου το ! εἶπε ὁ λοχαγός. Κι' ἀμέσως ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε :

«Ἀγαπητό μου παιδί...»

Δὲν προχώρησε πιὸ κάτω. Τὸ χαρτὶ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἀκούμπησε στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου καὶ βυθίστηκε σὲ ρεμβασμούς. Ὁ Ἐλαφροπόδαρος εἶδε τότε νὰ κυλᾷ ἕνα δάκρυ στὸ μάγουλο τοῦ τρομεροῦ, τοῦ γενναίου καὶ ἀσυγκίνητου πολεμιστή.

Εἴπατε στὸν σατράπη τοῦ Ταλεμόνδου..

— Ἄ ! μουρμούρισε ὁ λοχαγός, εἶχα κ' ἐγὼ μητέρα κι' ἂν ζοῦσε ἴσως δὲ θὰ ἤμουν σήμερα ἕνας ἄθλιος σαχαράκας, δίχως ἀγάπη, δίχως καρδιά ! Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς πάνω στὸν ὁποῖο βρέθηκε τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν θὰ ξαναδῇ τὴ μητέρα του. Τὶ φρίκη !...

Μὰ ἡ συγκινήσεις τοῦ λοχαγοῦ Φερουλλιὰκ δὲν κρατοῦσαν πολύ. Ξαναβρέθηκε ἀμέσως καὶ χτυπῶντας τὶς παλάμες του πρόσταξε μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του :

— Ἔ, λεβέντες μου ! Πρέπει νὰ φάμε... Τὸ στομάχι μου βρυχᾶται σὰν θηρίο !... Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἀνάψτε φωτιά, φροντίστε γιὰ τρόφιμα, διάβολε !...

Ἡ γυναῖκες μάζεψαν ἀμέσως ξύλα κι' ἄναψαν μεγάλες φωτιές, ἐνῶ οἱ νέοι ἔτρεξαν στὸ Μανταζιλὸν, ποὺταν, πιὸ κοντὰ στὸ Λυκοπήδημα κ' ἔφεραν ψωμιά, ὄρνιθες, λαγοὺς καὶ 6—7 πρόβατα.

Ὅλα αὐτὰ μαδήθηκαν, γδάρθηκαν, καθαρίστηκαν, ψήθηκαν κ' ἐφαγώθηκαν μέσα σὲ μιὰ—μάμισι ὥρα ἀπ' τὸ Φερουλλιὰκ καὶ τοὺς πειναλέους του μαχητάς.

Ὕστερα, διαταγῇ τοῦ λοχαγοῦ, ἔγδαραν τὰ σκοτωμένα ἄλογα καὶ μὲ τὰ τομάρια τους ἔφτιασαν σκηνές.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει πειά... Εἶχαν θάψει τοὺς νεκροὺς, τὸ σκοτάδι ἐσκέπαζε τὸ αἱματόβρεχτο πεδίον τῆς μάχης... Κ' ἔξαφνα μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νυκτὸς ἀκούστηκε ν' ἀνεβαίνῃ πρὸς τὸν οὐρανὸ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος προφήτου :

—Κλαίουσα ἡ φωνὴ ἡμῶν ἀνεβαίνει πρὸς σέ, Δέσποτα Κύριε τῶν Οὐρανῶν ! Οἱ παῖδες ἡμῶν ἔπεσαν ὑπὸ τὴν μάχαιραν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Ἐλέησον τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἰσραήλ !..

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ὄνος τοῦ Βαλαὰμ εἶχε χαθῆ. Ποῦ εἶχε πάει ; Κανεὶς δὲν ἤξερε...Ὅταν τὸ εἶπαν αὐτὸ στὸν Φερουλλιάκ, ὁ λοχαγὸς ἀπάντησε :

— Μὴν ἀνησυχῆτε... Δὲν χάνεται εὔκολα ὁ προφήτης. Κάπου θὄναι καὶ θὰ συζητᾷ μὲ τὰ πνεύματα !... Ἀναπαυθῆτε λοιπὸν, παιδιά μου, γιατὶ δὲν ξέρουμε τὶ ἀγῶνες καὶ τὶ κόποι μᾶς περιμένουν ἀκόμα. Ξεκουραστῆτε. Κοιμηθῆτε μ' ἕνα μάτι καὶ μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ λοχαγὸς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ προφήτης δὲν συζητοῦσε μὲ τὰ πνεύματα. Κάθε ἄλλο... Ὁ γέρω-Οὐγενότος ἐβάδιζε τὴν στιγμὴ αὐτὴ μέσα στὸ δάσος βιαστικά, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, μὲ κατσουφιασμένο τὸ πρόσωπο...

Δὲν σέκοταν στιγμὴ νὰ κυττάξῃ γύρω του. Περπατοῦσε σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξέρει ποῦ πηγαίνει καὶ ποὺ εἶνε ἐξαιρετικὰ βιαστικός...

Ἔξαφνα ἕνα κοπάδι κοράκων πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του σκούζοντας ἄγρια. Ὁ προφήτης κύτταξε ψηλὰ καὶ φώναξε :

— Ὑπάγετε στὸ πεδίον τῆς μάχης,πουλιὰ τῶν τάφων, τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν σᾶς περιμένουν !... Κ' ἐγὼ ;... Ἐγὼ πηγαίνω στὴν Κόλαση !... (Ἀκολουθεῖ)